

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

จากการที่สังคมโลกในปัจจุบันเป็นสังคมหนึ่งเดียว การที่มีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้น จุดอื่นบนโลกสามารถรับรู้และได้รับผลกระทบ ไม่ว่าจะเป็นบวกรหรือลบในเวลาอันรวดเร็วดังที่เรา กล่าวขานว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ (globalization) ดังนั้นการเกิดภาวะการชะลอตัวและท้ายที่สุด เกิดการถดถอยทางเศรษฐกิจ จึงส่งผลกระทบเป็นวงกว้างต่อทุกประเทศ ทุกอุตสาหกรรม และต่อความเป็นอยู่ของทุกคน ในทุกครั้งที่เกิดปัญหาทางการเงินและเศรษฐกิจ การลงทุนและการใช้จ่ายในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการมักใช้ เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาโดยตลอด จากการประมาณของ World Travel and Tourism Council (WTTC) ประเทศไทยมีมูลค่าเพิ่ม จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวคิดเป็น 6.73 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติในปี พ .ศ. 2550 โดย ที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติในปี พ .ศ. 2549 มีมูลค่า 7.81 ล้านล้านบาท และเมื่อรวม ผลกระทบต่ออุตสาหกรรมอื่น ๆ แล้ว กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวคิดเป็น 14.92 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ก่อให้เกิดการจ้างงานทั่วประเทศกว่า 4 ล้านคน คิด เป็นร้อยละ 11.29 ของการจ้างงานทั้งหมด (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย , 2551) จึงเป็นที่ ยอมรับกันว่าเกือบจะทุกประเทศในโลก อุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้เจริญเติบโตจนกลายมาเป็น สินค้าหลักในระบบการค้าระหว่างประเทศอย่างรวดเร็ว และในหลายประเทศ อุตสาหกรรม ท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอยู่ในระดับที่ 1-3 ของ 10 อันดับแรกในอุตสาหกรรม สำคัญของประเทศนั้นๆ อีกด้วย (McIntosh & Goeldner , 2003) ข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย ซึ่งในรอบทศวรรษที่ผ่านมา รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอยู่ในลำดับ 1 หรือ 2 มาโดยตลอดเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ จากการส่งออกอื่น ๆ ในจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นรายได้จากที่พักและอาหาร ในการเกิด ปัญหาทางการเงินและเศรษฐกิจจนกลายเป็นวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจในครั้งนี้ก็เช่นกัน ประเทศไทยก็นำมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนและสนับสนุนให้เกิดการกระตุ้นการท่องเที่ยวมาใช้ แก้ปัญหาอีกครั้ง ซึ่งผลกระทบรุนแรงทางเศรษฐกิจต่อประเทศไทยสามารถแยกได้ดังนี้

ประการแรก มีการคาดการณ์ว่าวิกฤติการเงินที่เริ่มในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี พ .ศ. 2548 เป็นต้นมาและส่งผลกระทบไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกมีความเสียหายไม่น้อยกว่า 1 ล้านล้าน ดอลลาร์ สรอ. กระทบภาคเศรษฐกิจจริงของไทยในภาคการส่งออกส่งผลให้ดุลการค้าในปี 2548

ขาดดุล 315.3 พันล้านบาท ปี 2549 ขาดดุล 5.5 พันล้านบาท ส่วนปี 2550 เกินดุล 371.7 พันล้านบาท ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าประเทศไทยจะแก้ปัญหาโดยใช้ภาคบริการโดยเฉพาะ การท่องเที่ยวเป็นตัวขับเคลื่อน ซึ่งปัจจัยที่สำคัญมากในการเดินทางท่องเที่ยวคือรายได้ เพราะการท่องเที่ยวเปรียบได้กับสินค้าฟุ่มเฟือยจะ มีการซื้อก็ต่อเมื่อมีเงินเหลือใช้แล้ว รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในปี 2548 มีจำนวน 367.4 พันล้านบาท ปี 2549 มีจำนวน 482.3 พันล้านบาท และปี 2550 เพิ่มขึ้นเป็น 547.8 พันล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 10 ของมูลค่าการส่งออกของประเทศ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ , 2551) อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ที่บั่นทอนการเติบโตทางเศรษฐกิจก็มีมาโดยตลอดเช่นกันอันประกอบด้วย ความไม่สงบในภาคใต้ ราคาน้ำมันที่สูงขึ้น แต่ก็ยังมีผู้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในปี 2550 ถึง 14.46 ล้านคน เมื่อเศรษฐกิจโลกเริ่มฟื้นตัวขึ้นประเทศไทยเองกลับเกิดความไม่สงบทางการเมืองตั้งแต่ 19 กันยายน 2549 รวมถึงความวุ่นวายตลอดปี 2551 และในเดือนเมษายนปี 2552 ที่ไม่สามารถจัดการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนร่วมกับประเทศคู่เจรจาอีก 6 ประเทศที่โรงแรมรอยัลคัลิฟ บีช รีสอร์ท เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ทำให้สถาบันที่มีความเชี่ยวชาญทางเศรษฐกิจ และผู้มีความเกี่ยวข้องในแวดวงการเงินการธนาคาร อาทิเช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ธนาคารโลก ศูนย์วิจัยธนาคารกสิกรไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติประเมินว่าในปี 2552 เกิดการหดตัวทางเศรษฐกิจไทยถึง 2.3% (ประชาชาติธุรกิจ 15 มกราคม 2553) เพราะมีปัจจัยลบหลายด้าน หลายธุรกิจหาแหล่งเงินกู้ไม่ได้ หดชะงัก ในด้านการลงทุน และในความขัดแย้งทางการเมืองล่าสุดที่เกิดขึ้นในเดือนมีนาคมถึงเมษายน ปี 2553 นายกฤษฎา ธีระภูกิจ ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (สททท.) คาดว่าจากการที่นักท่องเที่ยวต่างชาติยกเลิก การเดินทางเข้าและนักท่องเที่ยวที่อยู่ในประเทศไทยแล้วลดระยะเวลาการพักผ่อนและเดินทางไปยังประเทศอื่น เกิดผลเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจโดยตรงต่อธุรกิจที่พักและห้างสรรพสินค้าตลอดจนธุรกิจที่เกี่ยวข้อง จำนวนมากไม่น้อยกว่า 35,000 ล้านบาท (กรุงเทพธุรกิจ Biz Week 12 เมษายน 2553) ในแง่ของการลงทุนนั้น ธุรกิจที่ต้องลงทุนและเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับการท่องเที่ยวคือธุรกิจที่พัก ผลการสำรวจกิจการที่พักในปี พ.ศ. 2550 ในประเทศไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 2,496 แห่ง สำหรับการร่วมลงทุนหรือถือหุ้นของชาวต่างประเทศนั้น ยังมีไม่มากนัก ประมาณ 2.6 % เท่านั้น ส่วนใหญ่ยังเป็นการลงทุนของนักลงทุนไทยเอง กรณีที่มีการลงทุนจากต่างประเทศ นักลงทุนจากต่างประเทศร้อยละ 81.3 ถือหุ้นน้อยกว่า 50 % (สำนักงานสถิติแห่งชาติ , 2550) ซึ่งถ้ามีการ

ส่งเสริมให้นักลงทุนจากต่างประเทศมาทำการลงทุนมากกว่าที่เป็น อยู่ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และการบริการของประเทศไทย น่าจะได้รับประโยชน์จากพลังการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจนี้

ประการที่ 2 เมื่อเศรษฐกิจไม่เติบโต แต่ประเทศ ก็ยังต้องพึ่งพาภาคบริการในการหารายได้ ผู้ประกอบการธุรกิจที่พียงคงต้องประสบปัญหาการขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน การขาดกระแสเงินสดในการชำระหนี้ที่มีอยู่เดิม รวมถึงบางรายที่ธุรกิจพอที่จะขยายได้ก็ขาดเงินทุนในการขยายตัวอันเนื่องจากการเข้มงวดการให้สินเชื่อของธนาคารและสถาบันการเงิน และอัตราดอกเบี้ยก็ค่อนข้างสูง แม้คณะกรรมการนโยบายการเงินจะประชุม เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2553 ก็ยังคงอัตราดอกเบี้ยนโยบายไว้ที่ระดับเดิมคือ 1.25 % ส่งผลให้ธนาคารพาณิชย์คงอัตราดอกเบี้ยขั้นต่ำสำหรับลูกค้าชั้นดีไว้เท่าเดิมเช่นเดียวกัน แต่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์ทั้งหลายที่ให้ผู้กู้จริงจะสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยที่ลูกค้าชั้นดีได้รับ ดังนั้นการที่ผู้ประกอบการธุรกิจที่พียงคง ประคองสถานการณ์ให้อยู่รอด จากการที่ผู้เช่าพักลดลง และจำนวนวันที่พักลดลง จึงต้องใช้แนวคิดทางนวัตกรรมทางการเงินด้วยการแปลงหนี้เดิมให้เป็นทุน หรือหาผู้ร่วมทุนใหม่ ทั้งนี้เพื่อปรับโครงสร้างทางการเงินให้มีต้นทุนที่ ต่ำลง และมีปริมาณเงินทุนเพียงพอในการทำธุรกิจต่อไป และถือเป็นการแก้ปัญหาในเชิงรุกอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ผู้ประกอบการเองก็จะได้รับการถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ อันจะนำไปสู่พัฒนาการและการขยายตัวทางเศรษฐกิจในอนาคตที่ดียิ่งขึ้น (Buckley & Chapman, 2001)

ประการที่ 3 เป็นเรื่องสืบเนื่องจากประการที่ 2 ธุรกิจที่พียงในจังหวัดสมุทรสงครามมีจำนวน 161 แห่ง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย , 2552) พบว่าในด้านการจัดการทางการเงินยังทำในแบบธุรกิจครอบครัวโดยไม่เป็นระบบมืออาชีพ อาจทำให้กิจการไม่เติบโตอย่างที่ควรจะเป็นได้ในอนาคต จากการสำรวจพื้นที่ในบริเวณที่ทำการวิจัยคือสมุทรสงครามมากกว่า 5 ครั้ง พบว่าผู้ประกอบการที่พียงจำนวนมากโดยเฉพาะธุรกิจที่ไม่ใหญ่นักจะไม่สามารถขยายกิจการได้แม้ขณะนี้ยังไม่ต้องการขยายก็ตาม และในบางครั้งต้องการจะ หาแหล่งเงินทุนเพื่อสนับสนุนการ ทำธุรกิจ แต่ธนาคารและสถาบันการเงินยังชะลอการปล่อยเงินกู้ รวมทั้งอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ก็อยู่ในเกณฑ์สูง ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจ ศึกษาในด้านรูปแบบการจัดการทางการเงินของธุรกิจที่พียงที่ตั้งอยู่ในจังหวัดนี้

การลงทุนในธุรกิจโรงแรมและที่พักนี้ พบว่ามีความสัมพันธ์เชื่อมโยงทั้งภายในธุรกิจ และยังมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่น (มิ่งสรรพ ขาวสะอาด นุกูล เครือฟู และ อัครพงศ์ อันทอง, 2548) ได้แก่ กลุ่มผู้ประกอบการ ประกอบด้วย อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ผู้ให้บริการสาธารณูปโภคและ พลังงาน ผู้ผลิตและจำหน่ายเครื่องเขียน หนังสือพิมพ์

และวัสดุสิ้นเปลือง ผู้ผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด และผู้ผลิตและจำหน่าย เครื่องใช้ที่ทำด้วยผ้า กลุ่มผู้ให้บริการเฉพาะทาง ประกอบด้วย บริษัทรับจ้างบริหารงานที่พัค ผู้ให้บริการซ่อมแซมอาคารและทรัพย์สิน ผู้ให้บริการสื่อโฆษณา บริษัทประกันภัย ผู้ให้บริการด้าน ตรวจสอบบัญชีและกฎหมาย ผู้ให้บริการด้านไอที ชักริต รักษาความปลอดภัย กลุ่มผู้จัดจำหน่าย ประกอบด้วยบริษัทนำเที่ยวและตัวแทนจัดการท่องเที่ยว เครือข่ายโรงแรม ศูนย์กลาง ระบบการตลาดร่วมทั่วโลก กลุ่มสถาบันที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย สถาบันการเงิน สถาบันการศึกษา สมาคมผู้ประกอบการ และกลุ่มหน่วยงานของภาครัฐ ประกอบด้วย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กระทรวงมหาดไทย และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น สามา รถแสดง ได้ดังภาพ 1 ดังต่อไปนี้

ภาพ 1 ความเชื่อมโยงภายในและระหว่างธุรกิจของธุรกิจโรงแรมและที่พักในประเทศไทย
ที่มา : (มิ่งสรรพ ขาวสะอาด นุกูล เครือฟู และ อัครพงศ์ อันทอง, 2548, 57)

ในส่วนของโครงสร้างของธุรกิจที่พักธุรกิจโรงแรมและที่พัก ในประเทศไทย แบ่งกลุ่มตามวิธีการบริหารจัดการเป็น 3 กลุ่ม คือ การบริหารจัดการโดยเจ้าของ การบริหารจัดการโดยเครือข่ายของท้องถิ่น และบริหารโดยเครือข่ายนานาชาติ (อนุพันธ์ กิจพันธ์พานิช , 2546) ดังนี้

- 1) บริหารจัดการโดยเจ้าของ หรือ โรงแรมอิสระ (Independent Hotels) หมายถึงโรงแรมที่ไม่มีความเป็นเจ้าของร่วม หรือซื้อผูกพันในการบริหารจัดการกับโรงแรมอื่น เจ้าของโรงแรมจึงสามารถกำหนดนโยบายและวิธีการบริหารจัดการของตนได้โดยอิสระ โดยเจ้าของว่าจ้างผู้ที่มีความรู้ ประสบการณ์ มาเป็นผู้จัดการรวมทั้งตำแหน่งอื่น ๆ แต่เจ้าของสามารถติดตามการดำเนินงานอย่างใกล้ชิด เช่น โรงแรมมิราเคิลแกรนด์ โรงแรมมารวย เป็นต้น (ปรีชา แดงโรจน์, 2544)
- 2) บริหารจัดการโดยเครือข่ายท้องถิ่น (Local Chain) เป็นธุรกิจที่พักที่เติบโตพร้อมการขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยว โดยเจ้าของที่ประสบความสำเร็จจากธุรกิจแรกที่เริ่มขยายธุรกิจโดยสร้างห้องพักเพิ่มขึ้น หรือสร้างโรงแรมใหม่ของตน จึงเริ่มมีกลุ่มโรงแรมในประเทศ ซึ่งในบางครั้งยังขยายธุรกิจด้วยการรับจ้างบริหารโรงแรมให้แก่เจ้าของอื่น โดยอาจรับเป็นค่าจ้าง (Management Fee) หรือขายสิทธิในการใช้ชื่อ และเครื่องหมายการค้า (Franchise) เครือข่ายเหล่านี้บางรายก็อาศัยประสบการณ์และการเรียนรู้จากการจ้างบริษัทต่างประเทศ เช่น เครือเซ็นทรัล ส่วนเครือข่ายดุสิตธานีอาศัยการสร้างคู่มือการบริหารงานจากความช่วยเหลือของนักวิชาการชาวต่างประเทศ และเครือข่ายอมาเรีย อาศัยการจ้าง มีอาชีพชาวต่างประเทศมาจัดตั้งระบบงานทั้งหมด เครือข่ายโรงแรมขนาดใหญ่ของไทยที่เป็นที่รู้จักดีได้แก่ เครือดุสิตธานี เครืออิมพีเรียล เครืออมาเรีย เครือเซ็นทรัล เครือโรงแรมเอเชีย เครือโรงแรมสยาม และเครือแอมบาสเดอร์
- 3) บริหารโดยเครือข่ายนานาชาติ ซึ่ง ประเทศไทยมีเครือข่ายโรงแรมนานาชาติที่สำคัญเกือบทุกเครือข่ายดำเนินธุรกิจอยู่ เช่น เครือ Accor มีโรงแรมในเครือตั้งอยู่ในประเทศไทย 15 แห่ง โดยใช้ชื่อการค้า Sofitel 4 แห่ง ใช้ชื่อการค้า Novotel 8 แห่ง และใช้ชื่อการค้า Mercure 3 แห่ง เครือ Starwood มีโรงแรมในเครือตั้งอยู่ในประเทศไทย 7 แห่ง ใช้ชื่อการค้า 4 ชื่อ คือ Westin , Sheraton , Sheraton Grande และ The Luxury Collection เครือ Four Seasons เครือ Mandarin - Oriental เครือ Peninsula เครือ Banyan Tree และ เครือ Shangri - La (ธนภุต สังข์เฉย , 2550)

ในส่วนของปัจจัยด้านต่างประเทศที่มีอิทธิพลต่อธุรกิจโรงแรมไทยมี 7 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยทุนซึ่งมีหลายรูปแบบได้แก่การลงทุนโดยผู้ริเริ่มโครงการชาวต่างชาติตั้งแต่เริ่มโครงการ เช่น กลุ่มรอยัลการ์เดน ของนายไฮเนคกี้ การลงทุนของบุคคล และนิติบุคคลโดยตรง และลงทุนผ่านตลาดหลักทรัพย์ ของกลุ่ม Mandarin Oriental Holdings B.V. ในโรงแรมโอเรียนเต็ล และการ

ลงทุนผ่านบริษัทไทย เช่นบริษัทไทยวา ที่ถือหุ้นใหญ่ในกลุ่มลา구나 โดยไทยวามีผู้ลงทุนเป็นชาวสิงคโปร์ ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านการบริหารจั ดการ ปัจจัยด้านวัตถุดิบ ปัจจัยด้านเทคโนโลยี ปัจจัยด้านการประกันคุณภาพ และปัจจัยด้านการร่วมมือทางการตลาด (มิ่งสรรพ ขาวสะอาด นุกูล เครือฟู และ อัครพงศ์ อันทอง , 2548) ดังนั้นการส่งเสริมการลงทุนทางตรงให้กับนักลงทุนจากต่างชาติ พบว่าเกิดจากปัจจัยด้านความเข้มแข็งในนโยบายรัฐบาลของประเทศเจ้าบ้าน มาตรการที่สนับสนุนเอื้ออำนวยกับนักลงทุนต่างประเทศ ความรู้ในการบริหารจัดการของผู้ที่ไปลงทุน ความสัมพันธ์ที่ีระหว่างรัฐบาลของประเทศเจ้าบ้านกับผู้เข้าไปลงทุน ความสามารถในการวิจัยและพัฒนาสินค้าหรือบริการของนัก ลงทุน และการมีและการรู้จักใช้เทคโนโลยีในการบริหารงาน (Chiang, 1996) นอกจากนี้การกระตุ้นการลงทุนทำได้โดย การลดความยุ่งยากเรื่องกฎระเบียบในการลงทุนของประเทศเจ้าบ้าน การมีและใช้เทคโนโลยีในการบริหารงานที่ทันสมัยของผู้เข้าไปลงทุน การพิจารณาว่าเป็นตลาดเป็น ตลาดเดียวกัน และแนวโน้มในการรวบรวมทางการเงินระหว่างกิจการ จะเป็นสิ่งสนับสนุนให้เกิดการลงทุนมากขึ้น (Berger , Buch, DeLong , & DeYoung, 2004)

สำหรับนักลงทุนจากต่างชาติที่จะเข้าไปลงทุนในประเทศใด หรือแม้กระทั่งนักลงทุนจากต่างถิ่น ในประเทศ เดียวกัน จะต้องศึกษาลักษณะทางวัฒนธรรมที่เอื้อต่อการบริหารงาน ความเหมือนหรือความคล้ายคลึงกันในด้านระบบเศรษฐกิจระหว่าง 2 ประเทศหรือ 2 เมือง ความสัมพันธ์ด้านแรงงาน และความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการลงทุน (Davidson,1980) รวมถึง จำนวนประชากร รายได้ประชาชาติ และอัตราค่าแรงงานในพื้นที่ (Benito , Groggaard & Narula, 2003) อีกแนวคิดหนึ่งก็มีความเห็นว่าการลงทุนในต่างประเทศต้องตระหนักถึงขนาดของตลาดโดยรวม ต้นทุนค่าใช้จ่ายในการทำธุรกิจ อุปสรรคในการดำเนินธุรกิจ และมาตรการจูงใจเพื่อให้เข้าไปลงทุนจากรัฐบาลทั้ง 2 ประเทศ (Dunning , 2000) ซึ่งส่วนใหญ่แล้วการจูงใจในการลงทุนมักได้แก่ การได้รับสิทธิพิเศษด้านภาษีอากร การได้รับการจัดให้มีพร้อมด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน และอาจรวมไปถึงความมีเสถียรภาพด้านอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างสกุลเงิน (Treviño & Mixon, 2004)

การตัดสินใจเลือกรูปแบบการลงทุนโดยตรง นับเป็นกลยุทธ์ที่มีความสำคัญในอันที่จะสร้างความได้เปรียบเพื่อการแข่งขัน และจะส่งผลไปยังรายได้จากการขาย รายได้จากการให้บริการ และกำไรหรือความมั่งคั่งของผู้ลงทุน ฉะนั้นแล้วนักลงทุนในชาตินั้นเอง จะลงทุนเองทั้งหมด หรือจะร่วมลงทุนกับต่างชาติก็จะต้องพิจารณาถึงการที่ชาวต่างชาติจะได้ประโยชน์คุ้มค่าต่อการเป็นพันธมิตรทางธุรกิจกันด้วย พบว่าแนวทางที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในยุคโลกาภิวัตน์

ได้แก่ การส่งออก การอนุญาตให้มีการทำธุรกิจโดยได้รับใบอนุญาต การลงทุนโดยต่างชาติ ทั้งหมด รวมถึงการย้ายเข้าไปในต่างชาติเพื่อใช้เป็นฐานการผลิต ซึ่งเป็นกลยุทธ์ในการลงทุนใน สาธารณรัฐประชาชนจีน (Root, 2006) เกณฑ์การลงทุนทางตรงในยุคใหม่ยังทำได้ในหลาย รูปแบบเช่น การลงทุนด้วยตนเองในประเทศ การส่งออก การร่วมทุน การให้ใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจ การมีสัญญาให้ทำการผลิต การเป็นพันธมิตรทางธุรกิจ รวมถึงการลงทุนเองทั้งหมดโดย นักลงทุนชาวต่างชาติ (ชนงกรณ์ กุณทลบุตร, 2549)

ประเทศไทย เป็นประเทศหนึ่ง que เลือกใช้นโยบายการสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุน โดยตรง ทั้งในแง่การลงทุนของไทยเองที่จะลงทุนในประเทศไทย และที่จะ ไปลงทุนในต่างประเทศ รวมถึงการให้ความสะดวกและความพร้อมของนักลงทุนต่างชาติที่จะเข้ามาลงทุน หรือร่วมลงทุน กับนักลงทุนชาวไทย ทั้งนี้เพื่อเป็นการขยายฐานการทำธุรกิจและสนับสนุนการขยายตัวของระบบ เศรษฐกิจในระยะยาว เพราะมีความพร้อมและได้เปรียบด้านสภาพภูมิศาสตร์ วั ตถุติบและ ทรัพยากรธรรมชาติ ด้านแรงงาน และด้าน การตลาด (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม , 2551) ทั้งนี้ ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในการลงทุนในประเทศไทย ในภาพรวม คือ สภาพเศรษฐกิจของไทย ซึ่งนักลงทุนทั้งไทยและต่างชาติจะพิจารณาจากความต้องการของตลาด คู่แข่ง สภาพแวดล้อม ของนโยบายไทย ระดับอัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย และอัตราแลกเปลี่ยน กฎหมายและ ข้อกำหนดของไทย ซึ่งในที่นี้รวมถึงสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนของคณะกรรมการส่งเสริมการ ลงทุน มาตรการสนับสนุนภาครัฐอื่นๆ และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนไม่ว่าจะเป็นการระดมทุนด้วย วิธีตราสารทุนหรือการระดมทุนด้วยตราสารหนี้ (อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล, 2551)

คำถามในการวิจัย

คำถามสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. รูปแบบ การ ลง ทุน แบบใดที่ ส่งผลให้เกิด การจัดการการเงินที่เหมาะสมกับ ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม
2. ปัจจัยความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง มีผลต่อการ เลือกรูปแบบการลงทุนหรือไม่ เพียงใด
3. ปัจจัยความ สำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์ มีผลต่อการ เลือกรูปแบบ ลงทุนหรือไม่ เพียงใด
4. ปัจจัยความ สำคัญในด้านการบริหารงานภายในธุรกิจ มีผลต่อการ เลือกรูปแบบ ลงทุนหรือไม่ เพียงใด

5. ปัจจัยด้านลักษณะของธุรกิจ มีผลต่อการเลือกรูปแบบลงทุนหรือไม่ เพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

1. ศึกษาถึงรูปแบบการ ลงทุนที่ส่งผลให้เกิดการ จัดการทางการเงินที่เหมาะสมของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม
2. ศึกษาถึงระดับความ สำคัญของปัจจัยในการลงทุนของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม
3. ศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้าง ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกรูปแบบการ ลงทุนของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม
4. สร้างรูปแบบการลงทุนที่เหมาะสม สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
2. ขอบเขตด้านเวลา
3. ขอบเขตด้านประชากร

ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นการทำวิจัยที่มุ่งศึกษาถึงปัจจัย และระดับความสำคัญของปัจจัย ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ ลงทุนของผู้ประกอบการที่พักใน จังหวัดสมุทรสงคราม ดังนั้นจึงกำหนดเนื้อหาและวิธีการวิจัยเป็น 2 แนวทาง คือ

1. จากการที่ผู้วิจัยศึกษาเรื่องราวที่เกี่ยวข้องจากเอกสารต่าง ๆ แล้ว และทำการ ทบทวนวรรณกรรมที่จัดว่ามีความเกี่ยวข้องทั้งหมด จากนั้น ก็จะใช้วิธีการวิจัยเชิง เชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบสุ่มจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเจ้าของหรือผู้บริหารสถานประกอบการที่พัก ที่มีส่วนกำหนดนโยบายกิจการในแต่ละอำเภอ จากประเภทของสถานประกอบการที่มีคำตอบ เหมือนกันจำนวนมากที่สุดและรองลงมา และจากลักษณะการดำเนินธุรกิจที่มีคำตอบมากที่สุด และที่รองลงมา จนกระทั่งข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เชิงลึกมีความซ้ำ เพื่อให้เกิดความ สมบูรณ์ในการได้ข้อมูลเพิ่มเติม

2. หลังจากนั้นผู้วิจัยจะทำการยืนยันผลการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการลงพื้นที่อีกครั้งหนึ่ง และใช้เครื่องมือ คือแบบสอบถามโดยสำรวจจาก ประชากรสถานประกอบการที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามทั้งหมดจำนวน 161 แห่ง แล้วจึงนำผลที่ได้มาทำการประมวลผล ทั้งนี้จะใช้เทคโนโลยีในการรวบรวมข้อมูลข่าวสาร และประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) และใช้เครื่องมือทางสถิติคือ วิธีการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติกทวิ (Binary Logistic Regression Analysis) และไคสแควร์ (Chi – square) เพื่อให้เกิดทั้งความถูกต้องและความแม่นยำ

ขอบเขตด้านเวลา สำหรับในด้านเวลาในการทำวิจัยครั้งนี้มีระยะเวลา 1 ปี ตั้งแต่ ตุลาคม ปี 2550 – กันยายน ปี 2553

ขอบเขตด้านประชากร ประชากรในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้ประชากร คือกิจการที่พักทุกประเภทในจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวนทั้งสิ้น 161 แห่ง โดยที่ผู้ให้ข้อมูลหลักคือเจ้าของกิจการ หรือผู้บริหารกิจการที่พัก ที่สามารถกำหนดนโยบายและตัดสินใจในธุรกิจได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ประกอบด้วย

ด้านวิชาการ งานวิจัยนี้ก่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ ด้านการเงิน การลงทุน ในด้านการจัดการทางการเงินของผู้ประกอบการที่พัก แก้ปัญหาขาดสภาพคล่องของผู้ประกอบการ และได้บูรณาการร่วมกับความรู้ด้านการทำธุรกิจในภาคบริการ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว นั่นคือธุรกิจที่พัก ซึ่งเป็นธุรกิจที่ทำรายได้จำนวนมากของชาติ

ด้านนโยบาย งานวิจัยนี้ถือเป็นการทำที่สอดคล้อง กับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ในด้านยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน โดยที่เป็นงานวิจัยที่มุ่ง ปรับโครงสร้างเงินทุนในการประกอบการภาคบริการในธุรกิจที่พัก เพื่อให้ดำรงกิจการอยู่ได้ หรือการขยายกิจการออกไป ทั้งนี้เนื่องจากการที่ธนาคารและสถาบันการเงินใช้นโยบายระมัดระวังในการปล่อยสินเชื่อ และอัตราดอกเบี้ยซึ่งเป็นต้นทุนทางการเงินยังอยู่ในเกณฑ์สูง ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับการมีบรรยากาศที่ดีในการลงทุน ดึงดูดการลงทุนและการร่วมทุนจากต่างประเทศ รวมทั้งการมีมาตรฐานการให้บริการ ตลอดจนการบริหารองค์ความรู้ด้านการบริหารจัดการธุรกิจที่พัก และด้านการลงทุน อย่างเป็นระบบ

ด้านปฏิบัติการ งานวิจัยนี้สามารถช่วยให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม เกิดการตื่นตัวในการจัดการการเงินอย่างเป็นระบบด้วยความรู้ในการบริหารธุรกิจสมัยใหม่ อันอาจ จะทำให้มีการปรับ แนวทางของ กิจการ และแนวคิดในการทำธุรกิจ ท่ามกลางกระแสการแข่งขัน ในโลกการค้าเสรีที่ไร้พรมแดน นอกจากนี้ผู้ประกอบการธุรกิจบริการที่อยู่นอกบริเวณที่ทำการวิจัยยังอาจ จินำความรู้ที่ได้ไปปรับให้เข้า กับบริบทในพื้นที่ของตน ซึ่งจะก่อให้เกิดการพัฒนาและแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจในวงกว้างต่อไป